

Arrest

nr. 68 050 van 6 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 27 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat L. LUYTENS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

*U verklaart een Soedanese staatsburger van Arabische origine te zijn afkomstig van Khartoum. Uw moeder is een etnische Berti uit de regio Darfur. U bent geboren en getogen in Khartoum en u woonde er in de wijk Shambat. U kende problemen met de Soedanese autoriteiten, die u ten onrechte verdachten van betrokkenheid bij de rebellenbeweging JEM uit Darfur. U besloot te vluchten. U hebt Port Soedan verlaten op 29 april 2009 en op 25 mei 2009 vroeg u een **eerste maal asiel** aan in België. Uw aanvraag werd op 30 september 2009 verworpen met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van uw onwetendheid en incoherente verklaringen over uw relaas. U tekende beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 16 februari 2010 de negatieve beslissing bevestigde.*

U vroeg een **tweede maal asiel** aan op 15 april 2010. U verklaart niet te zijn teruggekeerd naar Soedan. Ter ondersteuning van uw derde [lees: tweede] asielaanvraag legt u uw geboorteakte, de geboorteakte van uw broer, een studentenkaart, een ziekenhuisattest en een verkoopsakte neer. U voegt internetartikelen toe over de situatie in Soedan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’ zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Wat betreft de door u aangehaalde elementen voor uw tweede asielaanvraag dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u blijft bij de redenen aangehaald in uw eerste asielaanvraag. Er dient te worden vastgesteld dat uw eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werd bevonden door het Commissariaat-generaal en de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het Commissariaat-generaal kan zich er toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

De documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag kunnen op zich niet de geloofwaardigheid van uw eerste asielaanvraag herstellen. Men dient in dat opzicht er op te wijzen dat een document, om bewijskrachtig te zijn, een verhaal moet ondersteunen dat ook samenhangend en geloofwaardig is en dat dit niet het geval is. Hierbij is het merkwaardig dat u deze documenten pas in april 2010 hebt gekregen (zie gehoor CGVS, p.3), nadat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de opmerking was gemaakt dat u niet aantoont waarom u in de onmogelijkheid bent om uw identiteit aan te tonen, te meer daar u stelde een advocaat te hebben die uw zakelijke belangen behartigt (zie arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd.16.2.2010). Uw verklaringen dat u iets probeerde te krijgen via uw oom of uw vriend, maar dat ze schrik hadden (zie gehoor CGVS, p.3), overtuigt niet. Daarbij dient te worden opgemerkt dat de geboorteakte stelt dat u geboren bent in Shambat, Khartoum Bahri, maar dat deze akte geen etnische afkomst of enige andere indicatie die een verband zou kunnen leggen tussen u en uw moeders etnische afkomst, vermeldt. Het gegeven dat uw broer geboren zou zijn in Mallit, Fasher, Darfur vormt geen objectieve aanwijzing van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten en uw beweerde vrees bij terugkeer daar de geboorteplaats van uw broer niet noodzakelijk een verband tussen u en de regio waar hij geboren is staat. Het ziekenhuisattest vermeldt dat u werd gevolgd op 10.4.2009, maar het handschrift is onleesbaar (zie gehoor CGVS, p.4). Dit attest vormt bijgevolg geen bewijs van de omstandigheden of oorzaak waarvoor u een behandeling nodig had. De studentenkaart (n°02844) en de verkoopakte (opgesteld dd.3.3.2006 door advocaat (G.K.M.) brengt u aan als bewijs van uw studies en professionele activiteiten, maar deze vormen wederom geen objectieve aanwijzing van de door u aangehaalde vrees. Ook hier is het merkwaardig dat u dit document pas in april 2010 hebt gekregen, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opmerkte dat u uw beroep objectief zou moeten kunnen ondersteunen indien dit waarachtig zou zijn (zie arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd.16.2.2010). De informatie die u van internet haalde is van algemene aard en brengt geen bewijs aan van de door u ingeroepen problemen.

U voegt toe dat de autoriteiten nog langskomen bij u thuis en uw familie lastig vallen omwille van u (zie gehoor CGVS, p.2 en p.5). U verwijst hiermee naar de door u aangehaalde vervolgingsfeiten in uw eerste asielaanvraag die ongeloofwaardig werd bevonden en waardoor de door u aangehaalde vrees bij terugkeer niet aannemelijk is.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Verzoeker voegt aan het feitenrelaas toe dat hij ondertussen ook heeft vernomen dat zijn broer naar Tsjaad is gevlucht.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt dat het correct is dat hij zich voor onderhavige asielaanvraag baseert op de redenen die hij aanhaalde tijdens zijn eerste asielaanvraag. Hij betoogt dat de nieuwe elementen moeten worden onderzocht in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

Hij wijst erop dat in de eerste asielaanvraag een misverstand is opgetreden in verband met de redenen waarom de autoriteiten hem vervolgden. Hij verklaarde inderdaad dat hij het zelf niet wist maar dat ze hem wel degelijk verdachten van banden met de rebellen.

Cruciaal is het feit dat het relaas van verzoeker in de eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werd beschouwd onder andere omdat hij geen bewijs kon voorleggen van zijn identiteit en afkomst. Gelet op de omstandigheden van zijn vlucht is dit niet verbazend. Gelet op de korte periode tussen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) en de zitting voor de RvV is het logisch dat hij, ondanks dat hij hiertoe zijn inspanningen opdreef na de beslissing van het CGVS, pas na het arrest van de RvV de stukken ontving.

Verzoeker stelt dat het in het kader van een objectief onderzoek niet aanvaardbaar is dat zijn stukken *a priori* in een verdacht daglicht worden gesteld. De redenering is niet logisch; de documenten moeten om bewijskrachtig te zijn een geloofwaardig verhaal ondersteunen maar zijn verhaal werd ongeloofwaardig geacht onder andere omdat er geen bewijs werd aangevoerd van zijn identiteit en afkomst. De negatieve instelling tegenover zijn stukken blijkt uit de interpretatie omtrent de geboorteakte van zijn broer, het ziekenhuisattest, de studentenkaart en de verkoopakte.

Dat zijn broer naar Tsjaad vluchtte wordt onbesproken gelaten. Ook dat de autoriteiten verzoeker nog zoeken werd niet in overweging genomen met de eenvoudige stelling dat dit betrekking heeft op als ongeloofwaardig bestempelde feiten uit de eerste asielaanvraag.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem te erkennen als vluchteling in de zin van "de Conventie" en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS.

2.2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept hij de schending in van de materiële motiveringsplicht. Verweerder heeft het middel ook aldus begrepen en bestreden. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Inzake verzoekers eerste asielaanvraag werd bij arrest nr. 38 815 van 16 februari 2010 van de RvV besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, en dit ingevolge het feit dat hij zijn beweerde asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt. Eens de Raad een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak over de eerdere asielaanvraag doen. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere

asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

Uit de motivering van voormeld arrest blijkt dat (i) verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag geen begin van bewijs bijbracht ter ondersteuning van zijn identiteit en nationaliteit, hetgeen een negatieve indicatie vormde voor zijn geloofwaardigheid; (ii) het dossier geen elementen bevatte waaruit blijkt dat hij hulpgoederen zou hebben geleverd aan Darfur en het niet aannemelijk is dat hij, nu het verzamelen, opstapelen en wegbrengen van hulpgoederen een intensief proces is, hierover geen concrete en nauwkeurige verklaringen kan afleggen en hij zijn verklaringen ter zake niet objectief kon ondersteunen; (iii) verzoeker zakenman en apolitiek was, Darfur niet kende, geen persoonlijke band vertoonde met dit deel van Soedan en niet aannemelijk maakte waarom hij bereid zou zijn Darfur te steunen; (iv) zijn verklaring dat zijn moeder van Berti herkomst zou zijn niet aannemelijk is en zijn foutieve verklaring dat de Berti geen problemen hebben zijn sociale engagement ondergraaft en wijst op een totaal gebrek aan interesse voor Darfur zodat de beweerde vervolging voor steun aan Darfur ook ongeloofwaardig is; (v) verzoekers verklaringen inzake de reden voor zijn vervolging een opeenvolging zijn van losse beweringen die hij telkens aanpaste of wijzigde wanneer werd doorgevraagd, alsmede dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de oorzaak van zijn beweerde vervolging daar waar hij enerzijds stelde niet te weten waarom hij werd vervolgd en anderzijds beweerde te worden verdacht goederen te hebben geleverd aan de rebellen; (vi) zijn totale onwetendheid inzake de reden waarom hij geïnterviewd wordt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn aanhouding, opsluiting en ondervragingen ondermijnt; (vii) de geloofwaardigheid van zijn relaas verder wordt ondermijnd door zijn vage en tegenstrijdige verklaringen inzake zijn detentie, vlucht en reisweg.

Daar waar in voormeld arrest werd vastgesteld dat verzoeker zijn identiteit en nationaliteit niet aannemelijk maakte dient te worden opgemerkt dat hij dienaangaande een begin van bewijs bijbrengt, *in casu* de neergelegde originele geboorteakte (administratief dossier, stuk 9: documenten).

Dient echter te worden opgemerkt dat de door verzoeker neergelegde documenten voor het overige geen gegevens bevatten die afbreuk kunnen doen aan de concrete, hoger geciteerde vaststellingen op basis waarvan de aangehaalde feiten in zijn eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werden bevonden (administratief dossier, stuk 9: documenten).

Vooreerst motiveert de commissaris-generaal ten aanzien van deze documenten met recht dat het opmerkelijk is dat verzoeker deze documenten slechts in april 2010 zou hebben gekregen, alsmede dat hij geen overtuigende verklaring aflegde waarom hij deze stukken niet eerder kon bijbrengen. Zijn uitleg dat dit te wijten zou zijn aan de omstandigheden van zijn vlucht en de korte periode tussen de beslissing van het CGVS en de zitting voor de RvV kan dit evenmin verklaren. Verzoekers eerste asielaanvraag dateert van 25 mei 2009 (administratief dossier eerste aanvraag, stuk 9) en hij werd er reeds in juni 2009 op gewezen dat hij al het mogelijk diende te doen om stukken te bekomen (*ibid.*, stuk 7, p.1). Bovendien toont hij geenszins aan dat hij sedertdien en voorafgaand aan het voormelde arrest van de RvV ernstige en aanhoudende pogingen zou hebben ondernomen teneinde de nodige documenten te bekomen, terwijl dit nochtans redelijkerwijze van hem kon worden verwacht. Dat hij naliet dit te doen doet dan ook afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn problemen.

Daarenboven schept verzoeker geenszins klaarheid omtrent de wijze waarop hij de neergelegde documenten zou hebben bekomen, doch legt hij hieromtrent integendeel manifest tegenstrijdige verklaringen af. Bij het CGVS beweerde hij immers aanvankelijk dat deze door zijn vriend K.M.A. vanuit Soedan werden opgestuurd. Even verder bevestigde hij, wanneer hem werd gevraagd wie de documenten opstuurde, dat deze werden bekomen door zijn vriend K. (administratief dossier, stuk 3, p.2-3). Wanneer hem later tijdens het gehoor werd gevraagd of hij de envelop nog heeft waarin de documenten werden opgestuurd, wijzigde hij echter zijn verklaringen en stelde hij: *“Nee, het is een man die het heeft gebracht”*. Hij beweerde vervolgens dat de documenten werden meegebracht door een familielid van een vriend dat zou zijn teruggekeerd naar Soedan om te trouwen en preciseerde dat dit beter was omdat de stukken anders verloren kunnen gaan in de post. Dit klemt nog des te meer daar verzoeker niet zeker bleek te zijn over de naam van de persoon die de documenten dan zou hebben meegebracht (*ibid.*, p.3).

Wat betreft de neergelegde studentenkaart kan voorts worden opgemerkt dat deze slechts aantoont dat verzoeker aan de universiteit studeerde in het schooljaar 1997-1998. Zij bevat geen gegevens die de weigeringsmotieven van het voormelde arrest van de Raad ook maar enigszins kunnen ontcrachten.

De geboorteakte van verzoekers broer toont weliswaar aan dat deze is geboren in Fasher in Darfur doch hieruit kan geenszins een persoonlijke band tussen verzoeker, die acht jaar later werd geboren in Khartoem, en Darfur worden afgeleid. Ook dit stuk bevat geen gegevens die vermogen afbreuk te doen

aan de hoger geciteerde concrete vaststellingen zoals gedaan in het arrest van de Raad inzake verzoekers eerste asielaanvraag.

Wat betreft de verkoopakte waarmee verzoeker wenst aan te tonen dat hij eigenaar was van een vrachtwagen (administratief dossier, stuk 7, nr.36), dient te worden opgemerkt dat uit dit stuk hoogstens blijkt dat hij een vrachtwagen had doch zijn hierin geen gegevens opgenomen die de teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn relaas kunnen herstellen.

Aangaande het ziekenhuisattest is het opmerkelijk dat hierop een aantal gegevens niet zijn ingevuld en dat hierop de naam niet staat vermeld van degene die het ondertekende (administratief dossier, stuk 3, p.4). Daarenboven dient verweerder te worden bijgetreden waar deze repliceert dat dit attest geen bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen zou hebben opgelopen. Een medisch attest vormt geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verwondingen werden opgelopen. Een arts spreekt zich uit betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en kan, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen doch hij kan nooit met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin deze werden opgelopen.

De neergelegde internetartikelen hebben geen betrekking op verzoekers persoon en zijn van louter algemene aard (*ibid.*, p.4). Derhalve vermogen zij evenmin afbreuk te doen aan de concrete vaststellingen aan de grondslag van het voormelde arrest van de Raad.

Gelet op het voorgaande zijn de door verzoeker in het kader van zijn onderhavige, tweede asielaanvraag bijgebrachte documenten niet van die aard dat zij de tijdens zijn eerste asielaanvraag teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn relaas kunnen herstellen.

De geloofwaardigheid van dit relaas wordt daarenboven verder ondermijnd doordat verzoeker ook in het kader van zijn tweede asielaanvraag ongeloofwaardige verklaringen aflegt.

Zo beweerde hij enerzijds dat de veiligheidsdiensten hem nog zouden zijn komen zoeken bij zijn familie doch legde hij anderzijds hieromtrent uiterst vage verklaringen af. Hij bleek niet in staat aan te geven wanneer zij precies zouden zijn gekomen om hem te zoeken, wist evenmin hoe vaak ze hem zouden zijn komen zoeken en kon slechts in uitermate vage bewoordingen toelichten hoe zij daarbij precies te werk gingen. Ter vergoelijking stelde hij dat zijn vriend niet vaak met hem sprak over dit onderwerp en hem enkel zei dat ze langskwamen en nog naar hem op zoek waren (*ibid.*, p.2). Dient echter te worden vastgesteld dat, indien verzoekers beweerde asielaanvraag steunde op de werkelijkheid, redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij zou trachten zich nader te informeren omtrent het voorgaande teneinde zich op deze wijze op de hoogte te stellen van de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst om aldus een correcte inschatting te kunnen maken van het risico verbonden aan een eventuele terugkeer. Minstens kon van hem worden verwacht dat hij zich dienaangaande zou informeren naar aanleiding van het gehoor bij het CGVS in het kader van zijn tweede asielaanvraag. Dat hij heeft nagelaten dit te doen getuigt van een manifest gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees voor vervolging.

Bovendien brengt verzoeker geen begin van bewijs bij ter staving van het feit dat zijn broer naar Tsjaad zou zijn gevlucht en legde hij dienaangaande vage verklaringen af. Zo wist hij niet waar in Tsjaad zijn broer precies vertoeft, antwoordde hij ontwijkend op de vraag naar het statuut waaronder zijn broer aldaar verblijft en wist hij niet wat zijn broer daar doet (*ibid.*, p.3-4).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoeker voert geen argumentatie inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de *sub* 2.2.3. gedane vaststellingen inzake zijn asielaanvraag en de overige elementen in het dossier, toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS